

FOLK^{og}LANDUAVHENGIG
AVIS

1345 ØSTERÅS

August 1976
Nr. 7 - 25. årgang
Løssalg kr. 3,—**Hvis vi NS-folk blir nektet å sitte på Stortinget, skal vi vel heller ikke betale skatt?**

OM VISSE DEMOKRATISKE KONSEKVENSER AV REPRESENTANTEN OSVALD FAREMOS PRIVATE LOVFORSLAG

Stortingsmann Osvald Faremo av Arbeiderpartiet er en kløpper til å gjøre seg herostratisk berømt. Først ville han at staten skulle overta dagspressen og derved få full kontroll over meningsdannelsen — NRK har man jo tak på fra før. Nå har han tenkt videre i de samme superdemokratiske baner og har fremmet et privat lovforslag om at titusener av nordmenn skal frakjennes retten til å sitte på Stortinget. Vi NS-folk skal stenges ute. Som kjent har også Høyre vært sterkt inne på den samme idé.

Hva vi NS-folk mener og tenker om dette, vil neppe ha særlig innflytelse på Stortingets be-

handling av saken, men kanskje vil man lytte til historien? Vi minner ihvertfall om at det som i sin tid førte til den amerikanske revolusjon og USA's løsrivelse fra England, var et prinsipp som ingen god demokrat har våget å ta avstand fra. Det lyder kort og godt: «No taxation without representation». Uten full rett til å velge sine egne representanter til de organer som forvalter skattemidlene, skal man heller ikke kunne pålegges skatter. Og det gjelder vel like meget en del av et folk som en

hel nasjon?

Om Stortinget vil holde seg til de demokratiske prinsipper det sier seg å stå for, må vi i det minste forlange at det holder seg til denne regel. Om Faremos forslag blir lov, må våre lovgivere omgående innrømme skattefrihet for alle NS-folk. Ingen statsskatt mer, ingen moms, ingen tobakks- og brennevinsavgifter eller noe av det andre staten har funnet på for å tyne pen-

ger av oss — det lyder vel bra?

Men så er det dette med konsekvensene da. I løpet av null tid ville folk stå i kø ved alle politistasjoner landet rundt med lom-mene fulle av beviser for sin patente «unasjonale» holdning under okkupasjonen. Så det er nok likevel best at Stortinget stemmer nei til Faremo-forslaget og plasserer ham selv der han hører hjemme: I skammekroken. Sofus

Biskop Johnson kan tenke seg allianser med kommunismen

I et intervju med «Vårt Land» 16. juli uttaler biskop Alex Johnson:

«Hittil har det vært slik med de kristne etter revolusjonen at man har likvidert dem. Jeg tenker f. eks. på Sovjet og Kina og ikke minst på Albania. Men på andre områder kan de kristne inngå midlertidig samarbeid

med kommunistene, nemlig mot fascismen. Den kristne må være opportunist i den betydning at han må kunne alliere seg med hvem som helst som i øyeblikket trekker i riktig retning, slik vi samarbeidet med Stalin under krigen.»

Se vår kommentar på lederplass, s. 3.

«Farmand» og flere norske aviser faller den norske Moskva-demonstranten i ryggen

UPOPULÆRT OG «DUMT» Å PROTESTERE MOT RØDE DIKTATURER

Våre politikeres holdning til Sovjetunionen minner om den gang den norske bonde måtte stå i grøftekanten med lua i hånden når futen fór forbi. Forskjellen er bare at politikerne inntar denne holdning frivillig. Unnfallenheten og holdningsløsheten blir større dag for dag.

En ung nordmann, Bernt I. Eidsvig, har i Moskva delt ut noen flygeblad, der Sovjetunionens folk oppfordres til å ta i bruk de rettigheter som den sov-

jetiske grunnlov, «den frieste i verden», teoretisk gir dem. For denne «forbrytelse» ble han selvfølgelig satt fast av KGB, og i fengsel sitter han fremdeles når dette skrives.

Så skulle man vel tro at norsk presse enstemmig sluttet opp om Eidsvigs innsats og like indignert tok avstand fra de rødes behandling av ham. Men nei, det må igjen krypes for Kreml. Hamar Arbeiderblad, hisser seg f. eks. veldig opp og skriver:

«Teologistudenten (Eidsvig) har opptrådt tåpelig, og han får i sannhet svi for det. Han gjør neppe turen en gang til, når det hele er over. Men de som sendte med ham flygebladene, har også i høyeste grad opptrådt uansvarlig».

«Arbeiderbladet» er ikke fullt så hissig, men misnøyen med Eidsvig skinner tydelig igjen: nom:

(Forts. side 6)

Fremtredende AP-mann liker ikke at bedrifts-demokratiet funksjonerer

DET SKAPER «BEDRIFTSEGOISME» OG INDRE SOLIDARITET

At arbeiderne blir interessert i sine bedrifter og at arbeidsgiverne liker ordningen, er alvorlige innvendinger mot det bedriftsdemokrati som nå bygges opp. Dette fremgår tydelig av et intervju som Torbjørn Berntsen ga bladet «Rapport» i slutten av juni, og som ikke bør gå i glemmeboken selv om halve Norge allerede var dratt på ferie. Torbjørn Berntsen er da heller ingen hvem som helst, men nyvalgt formann i Oslo Arbeiderparti og fremtredende fagforeningsmann.

Det fellesskap og den solidaritet som er i ferd med å oppstå innenfor mange bedrifter, trekker opp.» Og denne frykt kaller Berntsen «bedriftsegoisme». Hva han frykter, er at disse bedrifter ikke lenger blir tilstrekkelig lydhøre overfor «de

(Forts. side 6)

I år vil 15.000 små nordmenn forsvinne før de blir til

I første halvår i år er det innvilget aborter i en takt som svarer til omtrent 15.000 i året.

Vi er selvfølgelig klar over at abortingrep kan være nødvendig i noen tilfeller, men at norske kvinner er så uheldig stillet at over 20 % av alle påbegynte svangerskap må avbrytes, det skal ingen få innbildt oss.

De nasjonale og sosiale konsekvenser av denne utvikling vil bli meget store og et alvorlig ansvar å bære for de tilhengere av fri abort som har lagt det mentale grunnlag for hva som her skjer.

De som bruker idretten som politisk pressmiddel, må utelukkes fra alle internasjonale konkurranser

Om det er noe sted politisk press ikke må tåles, så er det i idretten. Dens hensikt er ikke bare å styrke kroppen, men også å fremme det fredelige samkvem mellom enkeltmennesker såvel som mellom nasjoner. Ved å møtes til kappestrid under ordnede og rettferdige forhold, skal vår ungdom lære «fair play» og å akte og respektere hverandre på tvers av forskjelligheter. Sett på denne bakgrunn er olympiaden i Montreal en eneste stor skandale.

Fra før er Sør-Afrika og Rhodesia utelukket fra olympiadeltagelse av politiske grunner. Nå fikk man drevet bort det frie China ved å nekte denne staten å bruke sitt korrekte navn under åpningsparaden. Også New Zealand ble for-søkt skjøvet ut fordi landet hadde spilt en rugbykamp mot Sør-Afrika. Da dette forsøk ikke lyktes, trakk som kjent et tyvetall stater seg fra konkurransene i Montreal.

(Forts. side 7)

Britene arbeider for dårlig — derfor faller pundet

Pundets sykdom er et tydelig tegn på at noe er fullstendig galt i det engang så stolte Albion, og en av de aller tydeligste svakheter er en alt for dårlig produktivitet. Her er noen eksempler:

En undersøkelse gjennomført av det britiske National Economic Development Office synes å tyde på at den gjennomsnittlige ytelse i den vesttyske industri ligger 50% høyere enn det britiske gjennomsnitt. Et særlig skremmende eksempel er den nasjonaliserte britiske stålindustri, der 182.000 mann trenes for å fremstille den samme mengde stål som 106.000 greier i Vest-Tyskland og 87.000 i USA. Produktiviteten i den britiske bilindustri ligger 30 % under de franske, tyske og italienske fabrikker.

En lokomotivfører i de stats-eide jernbaner arbeider i virkeligheten bare tre timer og tre

kvarter hver dag, og derav er nesten halvparten skiftarbeide på stasjoner. Ved de sykehus som drives av det statlige National Health Service sank sengetallet fra 451.000 til 400.000 fra 1965 til 1973. Samtidig steg antallet av ansatte i administrasjonen ved disse sykehusene med 51%.

Disse opplysningene har vi hentet fra det engelske uketidskriftet «New Society», nærmest et organ for britiske sosialarbeidere. De to viktigste grunner til den «britiske sykdom», som tidskriftet kaller det, er at arbeidsgiverne heller har ansatt flere folk enn å satse på bedre teknologi, og at de meget sterke fagforeninger i de aller fleste tilfeller setter seg imot selv meget nødvendige forandringer. Men, sier tidskriftet, dette er en politikk som til syvende og sist går ut over hele samfunnet.

En landmine pr. innbygger i Øst-Tyskland

Langs sin 1346 km lange de røde herrer ikke å holde alle grense har «Den tyske demokratiske republikk» lagt ut 16 millioner landminer. Likevel greier

de røde herrer ikke å holde alle landets 16 millioner innbyggere på plass innenfor grensene.

Seierherrejustis i Angola

Midt i juli henrettet marxistregimet i Angola fire leiesoldater som hadde kjempet for en av de tapende parter i borgerkrigen, nemlig FNLA.

At det røde MPLA selv aldri

ville ha vunnet om de ikke hadde fått hjelp — og fortsatt får det — av 12—14 000 cubanske leiesoldater, er det selvfølgelig få eller ingen som taler om.

FINNES DET EN NORDISK ÅND?

FRA VÅR DANMARKS-REDAKSJON

Betegnende for Norden mere end for nogen anden del af Europa er det, at *naturen har været mennesket overmægtigt* og har stillet ham ansigt til ansigt med syner og kræfter af storslået art, og med opgaver, der har tvunget ham til de yderste anstrengelser og den yderste agtpågivenhed.

Ingen vender tilbage fra Islands mægtige lavasletter og tindrende jøkler, fra Norges dybe fjordlandskaber, fra Sveriges og fra Finlands uendelige skovstrækninger, ingen vender tilbage fra farten over vældige storhavsstrækninger i skrøbelige, åbne både, uden at være overvældet av naturen og uden at have fattet sider af sagadigtningen og af Nordens gamle folkeliv, som de ikke tidligere har fattet. Den alvor og vælde, man møder i de gamle digtninge — tank på Eddaens heltedigte, — det tungsind, der går gjennom nordisk livsanskuelse — tank på Ragnarok og myterne — og som længe vedbliver at præge al folkedigtning i vore lande, kan muligvis henge sammen med naturindtrykk, med ensomme oplevel-

ser i Norden, ene i dagelang kamp med døden på det stormfulde hav og med ødemarkens evige tavshed, — «aldrig bliver sol så sommervarm, at sorgens jøkel smelter» — heder det på Island.

Fra senere tider, da menneskene søger at forstå sig selv og sin egen natur, har vi vidnesbyrd om dette i nordisk, især i norsk og islandsk digtning. Fridtjof Nansen taler om «granernes evigt susende længsel i forårsvinden». — «Du alvorlige granstov, barndommens eneste fortrolige, hos dig lærte jeg naturens dybeste toner, dens tungsind, dens vildhed. Du gav sjælen farver for livet.» Han taler om hvad hans omflakken i de arktiske egnes dybe, manende tavshed har betydet for hans sjælelige utvikling, ja for hans længsel etter det store og fjerne,

Mens Nord-Korea rustet, tror Berit Aas på en «fredelig gjenforening»

SV-DELEGASJON HAR VÆRT PÅ BESØK I KIM IL SUNGS RØDE RIKE

Som medlem av en SV-delegasjon har Berit Aas besøkt Nord-Korea, den aller største leder Kim Il Sung's beundrede land. Og hun har med et budskap tilbake: Gjenforening er nå det viktigste, etter hva hun forteller partiavisen Ny Tid.

Nå har selvfølgelig Berit Aas aldri glimret med noen stor politisk innsikt, men et og annet bør hun allikevel ha registrert. Bl. a. at folket i Sør-Korea alldeles ikke er interessert i noen gjenforening dersom Kim Il Sung og hans regime skal følge med på kjøpet. Heller ganske alldeles tvert imot. Og da gjenstår bare en ting, om Berit Aas' ønskemål skal oppfylles: «Gjenforening» med makt, en ny nord-koreansk erobringsterritorium. Røde regimer er prinsipielt og overalt aggressive, men i Nord-Koreas tilfelle foreligger det helt

Noen tall til å bli klok av: Fra 1972 til 1975 økte Nord-Korea sine stående styrker fra 468.000 til 567.000 mann, samtidig som reservetroppees antall steg fra 2.240.000 til 2.340.000. Antall tanks gikk opp fra ca. 700 til ca. 1.800, og flyvåpenet er også vesentlig styrket: 140 MIG-fly i 1972, 220 i 1975. Så forberedelsene til en fredelig gjenforening er med andre ord ganske formidable.

Ellers er erobringsterritoriet i gang — det har den vært i lang tid. Fra nord tar røde sabotasje- og terrorhænder seg inn i Sør-Korea. bl. a. ved å grave tunneler under grensen i den demilitariserte sone. Nordkoreanske fly og flåteenheter krenker stadig og metodisk Sør-Koreas territorium.

Røde regimer er prinsipielt og overalt aggressive, men i Nord-Koreas tilfelle foreligger det helt

spesielle grunner til å få slått naboen overende. Selv om Sør-Korea på ingen måte er et idealsamfund, så fortoner det seg slik, sett fra kommuniststaten. Siden kommunistangrepet i 1950-53 ble slått tilbake, har Sør-Korea opplevd en enorm vekst og fremgang, som radikalt har bedret forholdene for størstedelen av befolkningen. Også når det gjelder individets muligheter til å utfolde seg, til å ha og gi uttrykk for meninger, står Sør-Korea himmelhøyt over det røde nord. Der begynner og slutter ytringsfriheten med «retten» til å hylle «den store leder».

Men det er selvfølgelig å stille kravene alt for høyt om man hadde ventet at Berit Aas skulle ha registrert dette siste.

Peik

Maoismen er et brutalt undertrykkelsessystem

I Kina er «marxismen» — leninismen — Mao Tse tungstankning gjort til rettesnor for utviklingen. For våre hjemlige maoister i AKP(m-l) med dekkorganisasjoner garanterer dette, nesten pr. definisjon, at Kina er det ideelle samfund.

Når man skal forsøke å danne seg et bilde av forholdene i det kommunistiske Kina, står man unekkelig overfor vanskeligheter.

Av JAN HELGE GRINI

Det gjelder spesielt spørsmålet om hvilke kilder man kan stole på. Dette er vesentlig fordi det «offisielle» bildet av Kina som formidles gjennom de kinesiske støtteorganisasjonene, er totalt forskjellig fra det bildet man får hvis man studerer kinesiske originalkilder som f. eks. lover og massemedia; det vil si kilder i

første rekke beregnet på internt bruk i Kina.

Den følgende fremstilling vil i vesentlig grad omhandle ting som konsekvent utelates i maoistenes omtale av Kina: Tvangsarbeidsleirene og henrettelser av politiske motstandere.

Politisk tvangsarbeid

Systemet med å sende poli- (Forts. side 7)

Finlands udstrakte kystlinier.

I en legende af Ole Barman spørger det store hav den nordiske fisker: «Hvem har givet dig det hvasse blikk i øjet, den rappe tanke og den hårde vilje, hvem har lært dig at løbe om kap med mine hvide heste?» — «Det har du selv,» svarede fiskeren. «Du har skabt mig, som jeg er, og derfor elsker jeg dig, du store storm.»

Den nordiske langtudholdende seghed i arbeidet, den evne til aldrig at give op, men atter og atter begynde med tro og håb trods misvækst og fejlslagen fiskelykke, den nordiske bondero og sikkerhed, den langsomme og sindige reaktion, der, ved siden af skippertaget, d.v.s. evnen til pludselig at tage sig sammen med uhorrt energi, kendetegner de nordiske sind, er måske vundet under årtusinders utholdende arbejde i de vanskeligste arbejdsvilkår i mark og på hav.

— «Det er ikke mands gerning at sætte et mål, og så vige, når slaget skal stå. Der er bare een vej, og den hedder frem.»

Forts. i neste nr.

Jernhårde arbejdsvilkår

Endnu mere end de rene naturindtryk er det dog sikkert de jernhårde arbejdsvilkår, som den nordiske natur har budt sine børn, som har præget den nordiske ånd. For at fatte lidt af disse forhold skal man ikke se på storstedernes liv, eller på

Danmarks, Götalandenes, Upplands og Sydnorges frugtbare herlighed, hvor tusinde års kulturarbejde skiller os nutidsnordiske fra fortidens hårde nybyggerarbejde, men vi skal se ud til de egne af Norden, hvor der brydes mark ud af vildskoven, hvor stene i tusindvis må brækkes op og slæbes bort for at få en agerlap frem af stenørkenen. Vi skal se på den vestjydske hede og det nordligste Nordens hundredtusinde nyrydninger i det 19. og 20. århundrede, for at danne os en forestilling om, under hvilke forhold det er, at karakterudviklingen fra vore fjerne forfædre til våre tider, har fundet sted.

Side om side med nybyggeren må vi stille den fattige nordiske fisker, de titusinder af fiskerhjem langs Islands, Færøernes, på Norges, Bohuslæns, Jyllands og

FOLK og LAND

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Alex Johnsons opportuniste

På annen plass i dette nummer gjengir vi en uttalelse av biskop Alex Johnson. Kort sammenfattet sier han dette: Kommunismen og kommunistene er kirkens og de kristnes dødelige fiender. Allikevel bør man i visse tilfeller være opportunist og samarbeide med dem, nemlig når det gjelder å bekjempe noe som etter biskopens mening er mye verre, nemlig «fascismen».

Vi har i denne forbindelse to klare spørsmål til biskopen, og vi håper han også vil gi oss klare svar, dvs. enten ja eller nei:

1. Finnes det eller har det før eksistert noen bevegelse med tilnærmet så mange menneskeliv og så mye menneskelig lidelse på samvittigheten som kommunismen har?

2. Finnes det noe «fascistisk» regime som truer andre stater eller noen «fascistisk» verdensbevegelse som f. eks. vil utrydde kristendommen eller noe annet som biskopen har kjært?

Hvis Alex Johnson svarer nei på disse spørsmål — og hva annet kan et ærlig menneske gjøre? — må vi bare konstatere at det han egentlig er ute etter, er å forsvare sin og sine meningsfellers krigstidsallianse med Stalin. Og vi er helt enig i at den trenger adskillig forsvar.

Men samtidig gjør Alex Johnson noe som han antagelig slett ikke ønsker, nemlig å støtte opp om den kommunistiske strategi som går ut på å tåkelegge egne grusomheter og misgjerninger ved å skrike høyest mulig opp om «fascismens» forferdeligheter. I denne sammenheng blir ethvert antikommunistisk regime og enhver bevegelse som tar kampen mot kommunismen alvorlig, erklært som «fascistiske», og det er ingen grense for hvilke løgner den kommunistiske og kommunistinspirerte propaganda sprer om dem. Det blir også grundig sørget for å holde hetsen mot alle krigstidens medlemmer av nasjonale bevegelse vedlike — eller aller helst øke den.

Med uttalelser som den siterte kan Alex Johnson komme i skade for å forlede mange til å tro at kommunismen er et «mindre onde» som man ikke behøver å ta så veldig alvorlig. Samtidig bidrar han enda en gang til å sette forbryterstemplet på alle mennesker som noen gang har hatt forbindelse med bevegelse som har fått betegnelsen «fascistisk» dyttet på seg. Når man må alliere seg med kommunismen for å bekjempe dem, da må jo disse folk representere verdens verste utskudd.

Vi har vondt for å tro at en biskop i Den norske Kirke — selv en forhenværende sådan — egentlig vil og mener dette. Men i så fall bør han tenke seg ganske grundig om før han neste gang skriver eller uttaler seg om disse ting.

Husk INO-kontingenten!

Med dette nummer følger en postgirotalong til bruk ved betaling av årskontingenten til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie. Som i fjor koster det kr. 50,— for året, men bidrag ut over dette mottas selvfølgelig med takk.

Hvis du ikke er medlem, oppfordrer vi deg så sterkt vi kan til å bli det nå. Arbeidet for å spre opplysning om hva som virkelig hendte før, under og i tiden etter okkupasjonen av Norge, trenger all den støtte det kan få. Også fra deg.

Quisling og Prytz kjempet hardt for at tyskerne selv skulle betale okkupasjonsomkostningene

SVERRE HARTMANN OFFENTLIGGJØR INTERESSANTE OPPLYSNINGER OM OKKUPASJONSKONTOEN I NORGES BANK

Etter at Quisling ble ministerpresident i 1942, gikk han og hans gode venn finansminister Frederik Prytz hardt inn for at de penger tyskerne trakk på Norges Bank for å dekke okkupasjonsomkostningene, ikke skulle belastes den norske stat, men betraktes som en tysk gjeld til Norge. Tyskerne irriterte seg sterkt over den norske regjeringens standpunkt, og Terboven gjorde som så ofte ellers, alt for å trenere saken. Like fullt var Quisling og Prytz meget nær ved å oppnå en avtale som i prinsippet godkjente det norske standpunkt. Dette fremgår av en stor artikkel av Sverre Hartmann, offentliggjort i Adresseavisen 22. mai i år.

Historien om denne kampen mellom norske og tyske interesser, er ganske spennende:

Det første året prøvde den norske regjering å komme frem til en avtale med de tyske myndigheter i Norge, men det viste seg etterhvert å være ganske nytteløst. Prytz fant da i mars 1943 et privat påskudd til å reise til Berlin, men den egentlige hensikt var å få kontakt med det tyske rikskonoministerium om saken. Terboven ante imidlertid uråd. Ved sitt vanlige intrigespill klarte han å hindre Prytz i å møte finansministeren, grev Schwerin von Krosigk, eller hans statssekretær. Isteden ble vår norske finansminister møtt av ministeraldirektør Berger, men han satt ikke så høyt på strå at det var mulig å få istand en avtale.

Sverre Hartmann

Men den norske regjering ga seg ikke av den grunn. Av hensyn til pengeverdien var det riktignok nødvendig for den norske stat å innbetale penger til Norges Bank for best mulig å nøytralisere virkningen av tyskernes okkupasjonskonto, men vår re-

gjering gjorde dette på en ganske spesiell måte. De norske innbetalinger ble nemlig ikke brukt til å redusere okkupasjonskontoen, men isteden satt inn på en særlig, sperret konto. Dette irriterte tyskerne sterkt, da det jo var en åpen demonstrasjon av at Norge ikke åktet å overta ansvaret for tyskernes pengeforbruk.

Forhandlingsklimaet endret seg etterhvert noe til det bedre, og på nyåret 1945 kom det til seriøse forhandlinger, der hovedideen var at Norge istedenfor å la okkupasjonsomkostningene diktere av tyske myndigheter, skulle overta en del av forsvarsutgiftene, fastlagt som et fiksert kronebeløp. I avtaleutkastet heter det:

«Av krigsfinansieringen i Norge oppstår en rekke felles finansielle problemer som ikke kan ordnes definitivt mens krigen varer. Hertil hører avregningen vedrørende omkostningene for krigføringen, som Norge ikke har overtatt med endelig virkning. Riksregjeringen og den norske regjering er enig om at de tilgodehavender som oppstår av dette, kan gjøres fullt (Forts. side 7)

Skal våre folk hives ut av Noregs Mållag også?

Vi vet at en god del av INO's medlemmer og «Folk og Land»s lesere føler varmt for nynorskens sak, og ikke så rent få har funnet det naturlig å være medlem av sitt lokale mållag. En melding fra Nynorsk Pressekontor vekker tvil om hvorvidt de fortsatt skal få lov til det:

«Organiserte nazister og fascistiske medlemmer må ikke få vera medlemmer i Noregs Mållag heiter det i et lovendringsframlegg som skal opp på landsmøtet i Rauland.

I framlegget som er laga av arbeidsutvalet i Noregs Mållag, heiter det at folk som er medlemmer i eit politisk parti

eller organisasjon med nazistisk eller fascistisk program ikkje kan vera med i Noregs Mållag.»

Det er i alle fall skam og skade at en kulturell og partipolitisk uavhengig organisasjon som Noregs Mållag skal sortere sine medlemmer etter deres politiske syn, men denslags ting er vi jo for vår del blitt nokså vant til. Men om dette forslaget blir vedtatt, må vi ihvertfall kunne forlange at det helt klart sier fra om hva vedtaket innebærer. «Nazistiske» organisasjoner? Vi opplever jo stadig at ordene «nazistisk» og «fascistisk» blir brukt mer eller mindre om alt

man ikke liker. Skal vi f. eks. «ha lov til» å være med i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, som arbeider for å få frem sannheten om okkupasjonen og «rettsoppjøret», eller er man da alt for fæl til at Mållaget vil ha en som medlem?

Vi synes ellers å minnes at en og annen modig person den siste tid har våget å antyde at Mållaget etterhvert er blitt temmelig infiltrert av venstrestremister, men da er det gjerne blitt sagt slik: Hos oss har vi bruk for alle, uansett politisk standpunkt. Så her er det rene linjer — med et og annet unntak, naturligvis.

Nominasjoner

De tidl. NS-folk som er medlemmer av dagens politiske partier, bør bruke den rett de har til å delta i nominasjonsmøtene. Det er ofte dårlig oppslutning om disse møtene, og i mange tilfeller trengs det bare noen få stemmer for å vippe en hat- og hetskandidat av pinnen. Hvem disse våre forfølgere er, har våre folk bitter erfaring om også fra sitt lokale miljø.

147 av våre abonnenter skylder oss bladpenger. Er du en av dem?

Hittil har vi bare tapt på fiskerigrensekomedien

Herr redaktør!

Da Jens Evensen påtok seg fiskerigrenseforhandlingene, lød jo alt så enkelt, men etterhvert har det hele utviklet seg til en ren komedie. Det verste er at det ser ut til at Norge skal komme ut av det hele med tap på nær sagt alle fronter. Så det er «dyktige» forhandlere vi har.

Det begynte med at Sovjet-samveldet tvang oss til å avgi en god del av vår Barentshavs-

kvote, og ved Island kom vi heller ikke helt skadefri fra det. Nå ser det ut til at Vestlands-fiskerne skal miste sine tradisjonelle fangstplasser utenfor Storbritannia.

Det hørtes gjevt ut da Frydenlund formidlet en avtale mellom Island og Storbritannia tidligere i år. Det som faktisk hendte, var at britene langt på vei kapitulerte, og det ser det

ut til at de nå vil ta konsekvensene av. De vil simpelthen oppgi havfiske og isteden monopolisere sitt eget kystfiske. Det blir antagelig en ensidig utvidelse til 200 miles fiskerigrense og med en 50 miles sone der ingen andre land skal få fiske i det hele tatt. Over og ut med Vestlands-fiskerne. Evensen hadde nok tenkt seg en slags avtale med britene, men det ser det ikke ut til å bli

snakk om lenger.

Etterhvert som flere og flere land utvider sine fiskerigrenser, blir det lite igjen av frie farvann for havfiskeflåten. Det finnes bare en stor reserve, og det er Antarktis hvor det er store fangster å hente. Der skulle jo Norge ha store muligheter med Bouvetøya og en stor sektor ut mot Atlanterhavet. En 200 miles sone der skulle nok lønne seg.

Storbritannia og flere andre land står i samme gunstige stilling. Det er bare det at supermaktene Sovjetunionen og USA slett ikke anerkjenner noen nasjonale sektorer, og det er helt uvisst hvem som kan utnytte bl. a. fiskeforekomstene ved Sydpolen.

Som man ser, kan det være tvil om hvor lyse tider det blir som norske fiskere går i møte.
P. S., Alesund

Når får «Folk og Land» statsannonser?

Herr redaktør!

Jeg ser at «ALP-avisen» nå har fått statsannonser og har kunnet utvide betydelig. Fra før av er mindre aviser som f. eks. «Ny Tid», «Friheten» og «Dag og Tid» stinne av slike annonser.

Jeg er full av beundring for at «Folk og Land» har kunnet komme ut gjennom 25 år nesten helt uten annonser av noe slag, men med sterkt stigende priser blir vel det vanskeligere og vanskeligere? I et land hvor det skal være likhet for loven, bør vel nå også «Folk og Land» få den økonomiske trygghet som statsannonser gir. Avisen er jo talerør for temmelig mange mennesker.

Statsfunksjonær, Sandnes

Nå er det jo så viselig innrettet med reglene for statsannonser at de er laget for å passe de etablerte partiets presse og de organer myndighetene ellers har et godt øye til. Dersom «lands-sviker»-organet «Folk og Land» ble tatt med på statsannonselisten, ville vi anse det som et ganske stort under.

Når «Folk og Land» tross voldsom prisstigning fortsatt kan utkomme, skyldes det våre mange offervillige lesere og de frivillige krefter som har påtatt seg ekspedisjons- og redaksjonsarbeidet.

Red.

Et meget renslig blad

Herr redaktør!

Da jeg er meget samfunnsinteressert, er jeg ofte på hovedbiblioteket på Deichman, hvor jeg har anledning til å lese mange aviser, tidsskrifter o. l. Som meget aktiv skribent i Oslo-avisene leser jeg jo omtrent alt som er til nytte for dette arbeide.

Forleden tok jeg for meg de utgaver Folk og Land har utgitt i 1976 og brukte min tid på nettopp dere denne dagen. Folk og Land ligger ikke til lesning i hyllene der, men må fås ved skranken mot kvittering. Dette er sikkert fornuftig, da det jo finns politiske pøbler på Deichman, dessverre.

Jeg skylder å gjøre oppmerksom på at jeg er sosialist, og det

AV ROY HARRY OLSEN

yttest til venstre. Tilhører dermed SV-kretsene. Ved siden av at jeg kun var guttungen under der fem triste år for Norge — jeg er født i 1932 — skulle en kanskje tro jeg hadde liten interesse av å forstå eller sette meg inn i NS-medlemmene fra den tiden. Det har jeg heller ikke hatt, men jeg er glad for at jeg tok meg den tid å lese Folk og Land denne gangen.

Jeg fant bladet meget renslig, fritt for pøbeljournalistikk. Det var mye interessant å lese, og det var trist å få vite at mange såkalte «jössinger» ikke kan glemme dette som så dramatisk skilte det norske folk i krigsårene.

Folk og Lands redaksjonelle stoff og leserinnleggene var, ved de jeg leste, logiske og, så langt jeg kunne forstå, solid gjennomtenkte.

Innen dette forhåpentlig kommer på trykk, har jeg sikkert tatt for meg Odd Melsom: «På nasjonal uriaspost». Jeg tror den boken vil bli et verdifullt bidrag når den fulle og sanne historie en gang skal skrives om Norges okkupasjon.

Jeg ser av innleggene at det er mye debatter om de norske legionærer eller frontkjempere, som de vel er mer kjent som. Jeg har forøvrig en av mine beste venner i en frontkjemper. En meget hyggelig mann som sanne-

(Forts. side 6)

Det skal kjempes mot dårlige prinsipper, ikke mot uskyldige mennesker

Herr redaktør!

Jeg er for min del fullt og inderlig overbevist om at det vil bli en ulykke for alle parter om vi tillater en omfattende innvandring av mennesker fra helt andre kanter av verden og fra fremmede kulturer. Vi ser hvordan U.S.A. har et voksende problem med indre motsetninger, selv nå lang tid etter at slaveimport og masseimmigrasjon har

opphørt. I England tilspisser situasjonen seg mer og mer på grunn av landets alt for liberale immigrasjonspolitik de siste år.

Men av og til lurar jeg på hva slags selskap jeg er kommet i. Den voksende hets her i landet mot de fremmedarbeidere som hittil har slått seg ned her, gjør meg bare skamfull.

Jeg akter ikke å endre standpunkt, men samtidig vil jeg si

til dem som har samme mening som jeg: Vi kan bare skade vår sak ved å gå til angrep på mennesker som for de flestes vedkommende alldeles ikke har gjort noe galt, men lovlig har tatt opphold i landet. Alle former for hets kan bare føre til at mennesker som egentlig har samme oppfatning som vi, blir drevet over på det motsatte standpunkt.

Tove, Oslo

Kjeftebruk

Herr redaktør!

I en leder i juninummeret kaller De — forøvrig med rette — endel uttrykk som «Handel og Sjøfart» har benyttet om frontkjempernes påtenkte fest, som grov og uartikulert kjeftebruk.

I artikkelen om «politivold» på samme nummers første side bruker De imidlertid ord som «bøller» og «bøllevirksomhet». Det er da vel også «kjeftebruk»?
Student, Ås.

Det er nå litt forskjell, da. «Handel og Sjøfart» bruker skjellsord mot en høyst fredelig og privat frontkjemperfest som ikke ville forstyrre noen. Når vi brukte ordene bøller og bøllevirksomhet var det om folk som ganske bevisst lager «kvalm i gata», enten av politiske eller andre grunner. En spade skal vel fortsatt kunne kalles en spade?
Red.

Det frie China

Herr redaktør!

Til Deres interessante artikkel i nr. 6: Jeg minnes denne uttalelse fra fru Chiang Kai-shek under krigen: «Jeg blir ikke med til noe møte med Stalin, for jeg vil ikke ta den mann i hånden som sender opprørsgeneraler inn i min manns hær.» Nå har også Vesten sviktet det frie nasjonale China på Taiwan — til fordel for Maos Røde-China.

D. N., Oslo

Forskjell på den som ikke vil og den som ikke kan

Herr redaktør!

Jeg var glad for Kristoffer Norheims svar til meg i Deres juninummer, selv om han er aldri så uenig. Det var jo diskusjon om saken jeg ba om.

Når Norheim skriver at «menneske er ikke korkje skulkarar eller dovenpeisar dersom det finn det rette spor», da tror jeg han er meget for optimistisk, og jeg skal forklare hvorfor:

Så godt som alt arbeide består av mesteparten nokså tret-

tende operasjoner og bare en mindre del som er virkelig interessant. Når noen — og i dag svært mange unge mennesker — forlanger at arbeidet skal være «meningsfylt», da ser vi ofte i praksis hva det betyr: At de i virkeligheten ikke er villig til å utføre den del av arbeidet som må gjøres, men som altså er «gørr kjedelig» og ofte svært trettende. Det kaller jeg skulkermentalitet.

At det er stor forskjell på mennesker på dette punkt, har vi vel alle erfart. Noen har en sterkt utviklet pliktfølelse og utfører selv den «trøtteste» jobb benyttet enhver anledning til å sluntre unna.

At arv og miljø i noen grad er skyld i denne forskjell, er jeg selvfølgelig helt klar over, men det springende punkt er om et menneske — ihvertfall i noen grad — har en fri vilje eller ikke. Om man påstår at det

ikke har det, hva er vi da? Umælende skapninger som flytter tilfeldig rundt på livets hav? Selv mener jeg at det er vår mulighet til å ville som skiller oss fra alle andre skapninger, som gjør oss til mennesker.

Hvis man går med på mitt syn, må man også skille mellom dem som bruker sin vilje og dem som ikke gjør det. Det er stor forskjell på den som kan, men ikke vil, og den som vil, men som av en eller annen grunn ikke kan. Det er den første kategori jeg er tilbøyelig til å kalle «skulkere og dovenpeiser».

Når Norheim skriver at «eg har kort og godt slite meg ut i eit liv av motvind», da leser jeg det slik at han av alle krefter har villet kjempe seg frem mot vinden. Om han så ikke har nådd dit han ville, er det ikke et menneske på jorden som har rettet til å bebreide ham av den grunn.

Ingeniør, Trondheim

Odense Universitet utgir glimrende bok om de danske frontkjempere

O. Krabbe:

Danske soldater i kamp på østfronten 1941—1945.
Odense Universitetsforlag.

I et kort forord til oberstløytnant Krabbes bok, sier universitetet og forlaget «— at bogen gjennom sin belysning af de danske frivilliges kampindsats og vilkår på tysk side og af den holdning, som lå til grund for denne deltagelse, er et værdifuldt kildekrift og i kraft heraf fortjener en plads i litteraturen om Danmark under den anden verdenskrig. Dette er baggrunden for, at de to institutioner har fremmet bogens offentliggjørelse.»

Efter å ha lest boken, kan jeg bare underskrive det ovenstående. Her skriver en militær fagmann av kjent dansk kvalitet med et fond av detaljer, rammet inn av klare oversikter. Kapitlene om de frivilliges bakgrunn og motiver og om de militære organisasjoner inneholder opplysninger og argumenter av

ANMELDT AV O. K. B.

stor interesse, ogå for nordmenn.

Et viktig punkt i forfatterens behandling av *motivene* er naturlig nok den danske regjeringens holdning til frivilligbevegelsen, hvor den ikke bare tillot opprettelsen av Frikorps Danmark, men også ga danske offiserer i tjeneste permisjon for å kunne delta i korpssets innsats og dessuten erklærte frivilligmelding som *ønskelig!*

Dette forhindret jo ikke regjeringen av 1945 i å anklage de danske frontkjempere for landsforræderi og landsskadelig virksomhet. Gjennom det såkalte «rettsoppgjør» ble dansk justis ettertrykkelig kompromittert.

Størrelsesmessig synes den danske innsats å ha ligget over den norske med anslagsvis 1.000 mann, og forfatteren kommer ved samvittighetsfull beregning frem til en samlet dansk innsats på østfronten på omkring 7.300 mann.

Falne eller døde i krigs-

genskap: 4.240 = 58 % av det ovenfor nevnte deltagerantall, hvilket viser, på den ene side, det enorme offer de danske frivillige bragte, og på den annen side, hvordan spredningen av de norske frivilliges innsats sparte oss for betydelige tap.

Ganske opplysende er forfatterens påvisning av de samlede danske tap i den tysk-danske krig i 1864: 3.078 mann.

Skildringen av de forskjellige kamper virker overbevisende saklige og røper militær fagkunnskap. Også der forfatteren kommer med, tildels alvorlig, kritikk av disposisjonene, er det faglig underbygget og ikke uten videre å avvise. Jeg vil allikevel sette spørsmålsteget ved påstanden om mangelfull faglig kunnskap hos officerskorpset i Waffen-SS som følge av en ensidig dyrkelse av *angrepet*, slik at det skulle forefinnes tyske kompanisjefer som dro i felten uten å ha innøvet noen form for forsvarskamp.

Jeg tror dette er en feilslutning som hos ikke-tyske offiserer var og er nokså utbredt. I virkeligheten viste ikke minst Waffen-SS dyktig førte forsvarskamp overalt hvor de ble satt inn i brennpunktene, både når det gjaldt bevegelighet, og, om nødvendig, hårdnakket utholdenhet. Filosofien bygget naturligvis på det *offensive* forsvar, så sant dette var mulig.

Men ellers har forfatteren utvilsomt rett i at Waffen-SS' kvalitet i særlig grad lå på det moralske plan mer enn på våpen og utrustning. Her kom motivering, disiplin, forhold mellom befal og menige og hele frivilligheten bak innsatsen sterkt inn i bildet og la grunnlaget for en enestående korpsånd og et oppofrende kameratskap.

De danske soldater var førsteklasses representanter for denne korpsånd og dette kameratskap.

Gjennom sin bok har O. Krabbe reist et verdig minne om disse soldaters kamp og offer. Vi norske frontkjempere takker ham for dette.

O. K. B.

I Skorzenys ånd

Herr redaktør!

Da meldingen kom om den utmerkede planlagte og prikkfritt gjennomførte israelske aksjonen mot flykaprerne på Entebbe-flyplassen, slo det meg med en gang: Dette er jo som om Otto Skorzeny skulle gjort det. Derfor forundret det meg ikke det minste da jeg senere leste i «Deutsche Wochen-Zeitung» at Skorzenys memoarer leses med stor interesse på de israelske officersskoler.

Ellers er det forunderlig å se hvor likt to høyst forskjellige nasjoner tenker og handler når de er i omtrent den samme situasjon. Dengang var Tyskland omringet av fiendtlige stater, nå er Israel i samme situasjon.

Tidl. offiser, Halden

Det er Norge alene om

Herr redaktør!

Med dårlig skjult begeistring skriver Hans Fredrik Dahl i Dagbladet:

«Norge har hva ingen andre land har: et politisk parti med personlige opplysninger — navn, alder, yrke og bosted — om hvert eneste registrerte medlem. Partiet er Quislings Nasjonal Samling, og opplysningene som ble samlet under rettsoppgjøret etter 1945, foreligger i Erstatningsdirektoratets kortarkiv over 55.000 norske nazister. Denne samligen er unik i verden. I den generelle partiforskning er NS dømt til et evig liv i internasjonale data-terminaler.»

Her melder det seg flere spørsmål som Hans Fredrik Dahl også burde tatt opp: Er dette register, uten vårt vitende og samtykke, tilgjengelig for hvilken som helst «internasjonal dataterminal» som vil «forske» i oss? Har vi ikke, selv nå mange år etter at vi har «sonet», den aller minste beskyttelse mot mennesker som vil grafse i personlige opplysninger om oss?

Og videre: Hvis vi NS-folk med dette er sikret et slags «evig liv» i historien, da er det vel flere som er det, nemlig også de politikere som bærer ansvaret for «rettsoppgjøret». For sannheten er tydelig nok den at intet annet land har greid å kriminalisere og straffe hvert eneste medlem av et parti, passive som aktive, umyndige som oldinger. Det er en skamplott så stor på vårt land at den vil bli registrert av hoderystende historikere i århundrer fremover.

«Kriminell», Moss

Når forsvant gullet fra Norges Bank?

Herr redaktør!

I en nekrolog over kaptein Karl A. Kristensen i Aftenposten 20. mars i år, står følgende oppsiktsvekkende avsnitt:

«I 1939 rykket han opp som fører av D/S «Topdals-

fjord». Skipet unngikk den tyske okkupasjon, idet det 1. mars 1940 avgikk fra Bergen til New York. Ombord befant seg bl.a. gull fra Norges Bank. «Topdalsfjord» hadde

forøvrig tatt gull til New York tidligere i nøytralitetsperioden 1939—1940.»

Vi har jo alltid fått høre at Norges Banks gullbeholdning under heltemodige omstendig-

heter ble bragt ut av landet etter 9. april 1940. Ihvertfall noe av den må altså ha forsvunnet ut av Norge før den tid. Hvorfor og hvor meget?

Justus, Åndalsnes

La oss få et faglig folkestyre istedenfor partikrangel

AV BJARNE LILLEVIK

Jo flere partier og programmer vi har, dess bedre skulle landet være sikret et godt styre. Det mener noen. Andre synes at denslags politikk er noe ekkelt, smiskende og tåpent.

Er det noen som vitterlig tror at et styre med mange partier og like mange programmer har noen mulighet for å styre et land skikkelig?

La oss heller tenke oss et riksstyre der ingen av representantene er bundet av et program eller er politikere, men derimot utgått fra landet forbund, foreninger og faglige sammenslutninger, dvs. valgt av disse. Ville slike folk møte med forutfattede meninger om å slå ut eller stemme mot den eller den, slik de politiske partier gjør i dag? De som sitter der nå, kan godt innse at motparten har rett og at forslag derfra er både veloverveide og kloke. Men, tenker de, skal vi la dette partiet få denne fordelen, denne seieren? Det kan vi ikke. Det må vi ikke. Folk kan komme til å tro at dette andre partiet er bedre enn vårt

og at det har klokere mennesker. Dessuten hadde vi ikke dette på vårt program. Da heller et nederlag for dette motstanderpartiet som for alle andre som står oss imot i større eller mindre grad.

Tenk om samtlige bransjer og kulturelle organisasjoner, om alle prester, lærere, leger, sykehuspersonale, bønder, fiskere, fisketilvirkere, arbeidere, kort sagt alle i landets pulserende liv valgte sine representanter på sitt eget landsmøte det år det var valg til Stortinget. Foruten at dette ville bli representanter uten forutfattede meninger og innbitt hat til andre partier, ville landets styre være sammensatt av representanter for hele folket og ikke bare for partier. Landet ville bli spart for langvarig og djevlesk krangel og dertil for flere millioner til valgsjauen.

Eller er det noen som mener at disse forbundene ikke ville kunne stille like dyktige krefter som dem som nå velges? Våre

organisasjoner gjennomfører kjempeoppgaver, skaper store verdier og utfører et absolutt overbevisende arbeid, og det uten politikk. Og ødselhet og sløseri, hovenhet og krangel forekommer ikke.

I dag har vi et utall av partier, og enda flere vil komme. La oss nå bli enige om at intet virkelig samfunnsmessig godt lar seg gjennomføre ved hjelp av politisk krangel, ved misunnelse, ved forakt eller ennå hat, for det er jo nettopp dette som er rådende i dag innen alle rikstyre i større eller mindre grad. Og så famlende, usikkert og ubestemt alt er, tross halvannet hundre komiteer, som bruker hundrevis av millioner.

Disse komiteer velges i politisk regi. Ville det ikke være det klokkeste f. eks. å oversende en sak som har med trafikken å gjøre til trafikkorganisasjonene som sammen satte ned en komite til å arbeide med saken etter sitt faglige syn, sin erfaring

og innsikt? En slik komite behøvede ikke å sitte sammen i årevis for å gjøre dette arbeide fullt tilfredsstillende. Den kunne også gjøre sitt arbeide kjent i fagtidsskriftene og der be om ideer og forslag, slik at meget ville komme frem som ingen hadde tenkt på, og som ville være til stor hjelp. Og slik gikk en frem i alle saker. Ved en ordning som dette fikk folket komme til, og fagmannens mening ville komme inn med full tyngde.

Men tilbake til den valgordning som er nevnt ovenfor. Representantantallet kunne godt være mindre enn det er i dag. Flere faggrupper som står nær hverandre burde slå seg sammen og velge felles kandidat. Ut fra sin erfaring ville de ikke velge kjeftesmellene, men de sakligste, roligste, fornuftigste og mest representative, for det ville ikke være bruk for stortalende politikere med lommene fulle av flesk og bagen full av løfter.

Bjarne Lillevik

Fra brevbunken

HORDALAND

Bladet er godt redigert og skulle hatt større utbredelse. Jeg skulle ønske at det kom ut oftere, helst en gang for uka. Men vær mer nøyaktig med korrektoren.

For ikke å snakke om denne forvirrede blandingen av nasjonalisme og «sann» kristendom. En ting er sikkert: Folk og Land dør med NS-generasjonen.

A. T.

F.

ARGENTINA

OPPLAND

Idet jeg takker for en på mange måter utmerket avis, tør jeg vennligst anmode redaksjonen om å gjøre det til en gylden regel ved sitater fra andre aviser og blader alltid å opplyse hvilket nr. av vedkommende avis/blad sitatet er hentet fra.

I marsnummeret leser jeg med glede artikkelen «Folket vårt må bli sunt igjen». Dette er en appell som vel må sies å være kommet i grevens tid. Det står «La oss si nei til ødeleggende narkotika». Nå er det dessverre ikke alle som er klar over at sigaretter, sigarer og røketobakk tilhører denne gruppe av helseødeleggende stoffer.

A.

AKERSHUS

Folk og Land kan stryke under tegnede fra abonnementslisten. Den nye redaksjonelle linje er rett og slett forferdelig. Bladet stinker av sutring og selvmedlidenhet.

Appellen bør stå i alle aviser og tidsskrifter, for såvidt også i Sverige og Danmark, samtidig som det sikkert er korrekt og opportunt å tilføye «... ødeleggende narkotika (inkl. alle tobakkvarer).»

A.

Fremtredende . . .

(forts. fra side 1)

satte full og reell styringsrett i bedriftene.

Hva Berntsen tydelig nok vil, er å gjennomføre den totale sosialistiske sentralisme med full styring fra toppen.

At lederne i fagbevegelsen etter hvert ville få bedriftsdemokratiet i vrangstrupen, var til å forutse. Det som skjer, er nemlig at de ansatte gjennom større medbestemmelsesrett og bedre informasjon får en økende innsett i en bedrifts problemer og derfor mer og mer solidariserer seg med bedriften — delvis endog med front mot våre sosialistiske myndigheter. På den måten blir det vanskeligere for LO og forbundenes ledelser å

styre sine tropper med ensidige paroler og generelle påstander, og det liker disse ledere selvfølgelig ikke.

Ellers har vi dette spørsmål til Berntsen: Vil han gå inn for at bedriftene og deres ansatte front og umælende «underordner seg de samfunnsmessige målsettinger som de politiske myndigheter trekker opp» også om hans parti skulle miste regjeringsmakten etter valget i 1977?

Selv er vi helt uenig med Berntsen: Bedriftsdemokratiske former som styrker fellesskapet og skaper større harmoni på arbeidsplassen, gir ikke bare et bedre samfunnsøkonomisk resultat, men øker også den enkeltes trivsel og velbefinnende, og det ikke bare i arbeidstiden.

Og en enda sterkere sentralis-

tisk styring enn de vi allerede har i dag, er det svært få som ønsker. Da sier vi heller som Mao i en av hans bedre perioder: La de tusen blomster blomstre. Selv om han kanskje mente noe annet med det enn vi.

Et meget . . .

(Forts. fra side 4)

lig gjorde opp for seg etter krigen med fengselsopphold og vanskeligheter på mange måter.

I dag er han faktisk litt av en kjendis her i Oslo og legger aldri skjul på sitt «forræderi» under krigen.

Etter min mening bør vi nå glemme den vonde tiden. Jeg har stor respekt for mennesker med egne meninger og kan også med min kristne tro tilgi. Dessverre gjør ikke alle sosiaister dette, noe jeg bare kan beklage.

Jeg overveier sterkt å abonnere på Folk og Land. Fra før er jeg fast abonnent på Friheten, Arbeiderbladet og NÅ, så folkesladder har noe vanskelig for å plassere meg.

Jeg vil tilslutt her ønske alt godt for bladet og dets ærlige arbeide og kamp for forståelse innen vårt demokrati.

Vennlig hilsen
Roy Harry Olsen

«Farmand» og . . .

(forts. fra side 1)

«En ung teologistudent sitter arrestert i Moskva etter å ha delt ut flygesedler som han visste ville provosere myndighetene til å gå til arrestasjon.»

Det er altså en provokasjon Eidsvig har gjort seg skyldig i, og det er ikke noe lovord blant sosialister.

Regjeringsorganet synes ellers at det er «dumt og uansvarlig» av biskop Monrad Norderval når han har uttalt at Eidsvigs innsats er både fin og prisverdigg. Omtrent det samme har både VG og Norges Handels- og Sjøfartstidende gitt uttrykk for. De er jo ellers så voldsomt anti-kommunistiske, disse organer, men når det kommer til handling, da . . . Flere andre aviser har vært ute med mer eller mindre forsiktig avstandtagen.

Den hittil siste unnsigelse finner vi av alle steder i «Farmand», som alltid har presentert seg selv som selve frihetens forsvarer:

«Men de få løpesedlene Eidsvig fikk delt ut, når ikke mange, og velter ikke den kommunistiske koloss. Derimot kan det ødelegge livet for den unge, naive studenten. Mens arbeider våre hjelpekorps for å unnsatte den vettløse klodrian. Måtte de lykkes, og måtte dette bli siste gang vi bevitner en verdiløs demonstrasjon.»

Vi liker ikke å bruke skjellsord, men her synes vi det er på

61 nye abonnenter i sommer

Flere av våre lesere har gjort en god innsats i sommer, og vi har fått inn 61 nye abonnenter siden siste nummer gikk i trykken. Totalt er vi nå oppe i 386 nye siden vi startet fylkeskonkurransen for vel et halvt år siden.

Neste gang vil vi avslutte denne konkurransen og bringe en komplett oversikt over hvordan de forskjellige fylker har greidd å fylle sine «kvoter». Det er helt sikkert at noen er bedre enn andre. Men ennå er det tid til å ta et krafttak.

INO'S BOKTJENESTE

INO'S BOKTJENESTE

Bøkene på listen nedenfor kan bestilles fra Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, postboks 924 — Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

C. H. B. BENNECHE: LANDSSVIKOPPGJØRET OG MEG. Kr. 12,—

ASTRID BERGE: HVEM ER DU, DR. PARAS?

— Roman. En frontsters opplevelser etter hjemkomsten. Kr. 30,—.

TRYGVE ENGEN: JEG ER INGEN LANDSSVIKER.

— Et oppgjør med seierherrenes påstander. Kr. 12,—.

FORBUNDET: § 104. MER LYS OVER RETTSOPPGJØRET.

— Om bl. a. NS' innsats for Norges forsyninger og økonomi. Kr. 6,—.

FORBUNDET: GI OSS RETTSSTATEN TILBAKE.

— En henvendelse til Stortinget i 1950. Kr. 4,—.

P. HARSEM: FOLKEDOMMEN OVER RETTSSVIKERNE.

— Kr. 4,—.

A. E. HEDEM: LANDSSVIKOPPGJØRET OG RETTSKILDENE.

— Av en prest som gikk i bresjen for de dømte. Kr. 6,—.

A. E. HEDEM: DET NORSKE NØYTRALITETSBRUDD.

— Lys over forspillet til 9. april 1940. Kr. 6,—.

RALPH HEWINS: PROFET UTEN ÆRE.

— Quisling-biografien som vakte så stor oppsikt. Kr. 25,—.

ADOLF HOEL: ET OPPGJØR MED LANDSMENN.

— Den kjente ishavsforskeren sier sin mening. Kr. 12,—.

KARL HOLTER: FRONTKJEMPERE.

— Personlige minner fra Den norske Legion. Kr. 25,—.

ODD MELSOM: PÅ NASJONAL URIASPOST. SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN.

— En utmerket oversikt over de viktigste politiske hendelser i Norge 1940—45. Kr. 65,—.

HÅKON MEYER: ET ANNET SYN.

— En kjent fagforeningsmann gir sin vurdering av det som skjedde i okkupasjonstiden. Kr. 20,—.

A. OLESEN: FRA UTRYKTE KILDER.

— Om en hemmelig avtale mellom den danske regjering og Himmler. Kr. 12,—.

GUSTAV SMEDAL: PATRIOTISME OG LANDSSVIK.

— En kjent jurists dagbok fra okkupasjonstiden og kommentarer til «rettsoppgjøret». Kr. 25,—.

MARTHA STEINSVIK: FRIMODIGE YTRINGER.

— En utenforstående kritiserer «landssvik»-oppgjøret. Kr. 20,—.

OLAUS ULVEN: LANGE SKYGGER.

— Om forfatterens deltagelse i krigen i Valdres 1940 og opphold i «landssvik»-leir. Kr. 6,—.

LYDER L. UNSTAD: SANNHETEN OM QUISLING.

— En norsk-amerikaners syn. Forkortet utgave. Kr. 6,—.

JUSTUS VERICULTOR: DEN NORSKE KAPITULASJON.

— En veldokumentert gjennomgåelse av kapitulasjonen i 1940 og dens folkerettslige virkninger. Kr. 8,—.

man vet på forhånd at man blir arrestert, skal man altså la det være. Når blir denne parole gjort gjeldende for Chile og Sør-Afrika, f. eks?

For vår del priser vi oss lykkelige over at Norge fremdeles har en og annen ungdom av typen Eidsvig som tar kampen opp mot undertrykkerne selv om han eller hun vet at det vil koste adskillig. Og nyttig er det i alle fall, bl. a. fordi vårt folk igjen blir minnet om hvor ufritt og intolerant sovjetsystemet er.

Okkupasjonshistorie sett fra den «gale» siden

«Historien er takknemlig for alle lys, alle bidrag som kan opplyse mørket. I den sammenheng er Odd Melsoms bok verdifull. Den er også skrevet uten preg av bitterhet.»

Tore Dyrhaug i Sandefjords Blad

Odd Melsom

«PÅ NASJONAL URIASPOST»

Supplement til okkupasjonshistorien

Pris kr. 65,—

Fåes hos mange bokhandlere eller ved direkte bestilling til

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO)

Postboks 924 — Sentrum, Oslo 1.

Når betalingen følger bestillingen, sender INO boken portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg. INO's postgirokonto: 1 50 28.

De som bruker . . .

(forts. fra side 1)

Det finnes bare en måte om en vil ha slutt på slikt: Den stat og den idrettsutøver som prøver å bruke politisk press for å skyve vekk andre, må straks utelukkes fra enhver internasjonal konkurranse inntil de gir et høytidelig og skriftlig løfte om å avstå fra den slags uverdige opptreden. Hvis det her ikke blir kjørt med stramme tøyler, vil det hele ende i kaos.

Hvor er den idrettskvinne, idrettsmann eller idrettsleder som tar initiativet til å kjempe frem slike bestemmelser?

Quisling og . . .

(forts. fra side 3)

gjedende under avregningen ved en endelig utligning av omkostningene.»

Omtrent samtidig gjorde

Quisling under et besøk hos Hitler et siste forsøk på å oppnå fredsstatus og få opphevet krigstilstanden, men det lyktes heller ikke denne gang å få noe annet enn løfter for fremtiden. Dette negative resultat benyttet Terboven til å tvinge sin vilje igjennom når det gjaldt okkupasjonsomkostningene, og 23. februar 1945 ble den sperrede konto avskrevet mot okkupasjonskontoen på hans ordre.

Hva Quisling og Prytz kjempet for, kommer tydelig frem i følgende avsnitt av Hartmanns artikkel:

«Med Quislings støtte var hensikten å komme bort fra den ordning at det tyske pengeforbruk i Norge ble ført på en slik bokholdermessig måte at man måtte forutsette at det var Haag-reglene for en okkupert befolkningsstilling under krigstilstand som ble fulgt. Samtidig var det ønsket å sikre Norge en så gunstig generell økonomisk utgangsposisjon som mulig etter krigens slutt både i for-

holdet til Tyskland og i forhold til de allierte som forutsattes å utgjøre taperne.»

Her som ellers viser det seg at NS så langt fra var «tyske lakeier», men tvert imot hederlige nordmenn som kjempet hardt for sitt lands interesser. Hvor mange beviser må ligge på bordet for at dette faktum omsider skal bli erkjent?

Maoismen er . . .

(forts. fra side 2)

tiske opposisjonelle til arbeidsleire har vært praktisert i Kina helt siden kommunistene kom til makten i 1949, men reglementet for leirene ble ikke offentliggjort før i 1954.

Et studium av dette reglementet på 77 artikler, og rapporter fra kinesere som har sluppet ut av arbeidsleirene, gir et dystert bilde av de stalinistiske metoder som kommunist-kineserne benytter seg av. Leirene betraktes som «et av de mest effektive midler til å eliminere kontrarevolusjonære og andre kriminelle aktiviteter».

Bant de verste trekk ved tvangsarbeids-systemet i Kina er at tvangsarbeid — kan idømmes på livstid UTEN rettergang eller domsavsigelse. De av fangene som blir løslatt, blir stillet til disposisjon for myndighetene og kan plasseres i nærheten av leir-

området. Arbeidstiden kan også varieres. Den er vanligvis på 9 eller 10 timer pr. dag, men kan ifølge reglementet settes opp til 12 timer eller mere. Om hviledager heter det at fangene bør ha en hviledag hver fjortende dag.

På grunnlag av periodiske referanser til leirene i kinesisk presse kunne «Den internasjonale kommisjon mot konsentrasjonsleire» i 1956 konstatere at minst 75 hovedleire var i bruk. Antall kinesere som har sittet i disse leirene har trolig variert sterkt. I midten av femti-årene anslo Kina-eksperten Karl A. Wittfogel antallet til 14 millioner, Moskva Radio hevdet i 1967 at antallet fanger i kinesiske tvangsarbeidsleire var over 18 millioner. Russerne er trolig spesielt godt informert siden eksperter fra Sovjet var med å utforme det kinesiske tvangsarbeidsreglementet.

Politiske henrettelser.

Det er nesten umulig å fastslå hvor mange kinesere som har mistet livet på grunn av kommunismen i Kina. Moskva Radio hevdet i 1969 at kommuniststyret i Folkerepublikken China hadde kostet over 25 millioner mennesker livet. New York Times hevdet i 1959 at ca. 30 millioner kinesere ble likvidert i perioden 1940—58. I tillegg kommer de millionene som i samme periode mistet livet i tvangsar-

beidsleirene. Nasjonalist-kinesere hevdet i 1970 at over 47 millioner ble utryddet fra 1949 til 1963.

Overslagene varierer noe, men de fleste kilder synes enige om at man må bruke tosifrede tall for å angi de millioner kinesere som har mistet livet på grunn av kommuniststyret i Kina.

Fra forskjellige kommunistkinesiske kilder eksisterer det imidlertid mer enn nok av opplysninger til at overslag kan foretas. At antall henrettede kinesere går opp i millioner kan ikke betviles, siden kommunistlederne selv har vedkjent seg dette. Telegrambyrået Det Nye Kina meldte allerede i mai 1951 at over en million kinesere var blitt utryddet, og ikke fullt to år senere var tallet steget til to millioner ifølge Chou En-lais rapport til den nasjonale komite i Kinas Kommunistiske partis sentralkomite.

Stalin inntar fortsatt en æresplass i Kina ved siden av Mao og de andre kommunistiske teoretikere. Det er derfor langt fra usannsynlig at Stalins metoder ble brukt — og fortsatt blir brukt — i dagens Kina, selv om det ennå ikke er blitt avslørt i form av de drastiske kursendring som tilfelle var i Sovjet i 1956.

MAN KAN I ALLE FALL SLÅ FAST AT SISTE KAPITTEL OM KOMMUNISMENS OFRE I KINA ENNÅ IKKE ER SKREVET.

ØNSKES KJØPT

Jeg er kjøper av følgende bøker og publikasjoner: Magne Skodvin: «Striden om okkupasjonsstyret i Norge», Sverre Hartmann: «Spillet om Norge» og «Fører uten folk» (1. utgave 1959), Paul Rassinier: «Das drama der Juden in Europa», «Zum Fall Eichmann — Was ist Wahrheit?», «Die Lüge des Odysseus» og «Odysseus, was nun?». Likeledes stortingspublikasjonene «Om landsvikoppjøret» (1962) og Stortingsmelding nr. 64 (1950). Tilbud sendes: O. V. Aspheim, 2700 Jevnaker.

Mange «støtteannonser» kom inn i sommer

Vår appell til leserne om å hjelpe oss med nye «støtteannonser», ga et meget godt resultat. Denne gang kan vi kvittere for 49 nye bidrag på tilsammen kr. 3.895,—, og vi har så mange «annonser» i reserve at vi har nok til neste gang også.

«Støtteannonnene» (bidrag på kr. 50,— eller mer) har gitt adskillig bedre resultater enn vi opprinnelig trodde. Men appetitten kan som kjent noen ganger øke mens man spiser, så nå har vi begynt å lure på om vi kan greie fullt hus, dvs. 49 bidrag hver gang, i alle de resterende nummer i år. Vi får se.

«STØTTEANNONSER»
fra Folk og Lands venner
Takk for følgende bidrag:

J., Eiknesvåg	70,—	S., Kongsberg	50,—	A., Våler i S.	100,—
J., Nå	60,—	H., Kongsberg	150,—	E., Granli	50,—
H., Stavanger	50,—	S., Drammen	100,—	H. Kn. Sch., Jar	60,—
B., Stavanger	100,—	I., Drammen	100,—	O., Degernes	60,—
O., Mandal	100,—	F., Lier	50,—	O. T., Oslo	100,—
K., Kristiansand	50,—	A., Hønefoss	50,—	RdC., Oslo	50,—
J., Rysstad	50,—	G., Røykenvik	60,—	A. S. H., Oslo	200,—
B., Valle	50,—	E., Hamar	100,—	N. E. S., Oslo	100,—
K., Gvarv	150,—	H., Rena	50,—	H. R., Oslo	50,—
O., Rjukan	100,—	F., Elverum	50,—	S. S., Oslo	50,—
J., Larvik	60,—	S., Elverum	100,—	E. S., Oslo	50,—
G., Vivestad	50,—	T., Hernes	50,—	«Folk og Land» er i fremgang!	
I., Tromsø	100,—	R., Stjørdal	60,—		
N., Tunstad	50,—	O., Sunndalsøra	150,—		
K., Moldjord	100,—	A., Ålesund	50,—		
D., Vasdalsvik	125,—	M., Langevåg	150,—		
O., Rognan	100,—	P., Eidså	60,—		
G., Klingsundet	95,—	B., Dale i S.	60,—		
P., Steinkjer	50,—	Aa., Bergen	75,—		

FOLK^{og}LAND

Bondelaget vil slåss for eiendomsretten

På Norges Bondelags årsmøte i juni ble det helt klart at bøndene ikke lenger vil finne seg i de forsøk som gjøres på å uthule og rive ned eiendomsretten. Tvert om vil Bondelaget ta kampen opp for å overbevise både opinionen og politikerne om de klare fordeler samfunnet har av at den enkelte yrkesutøver selv eier sine produksjonsressurser. Formannen, Hans Haga, sammenfattet de viktigste argumenter slik:

— Det gir den enkelte ansvar for og interesse i lang-siktig ressursdisponering med sikte på å holde produksjonsgrunnlaget i hevd.

— Da den enkelte selv kan dra nytte av særskilt innsats, stimulerer dette til økt påpasselighet og økt aktivitet.

— Det innebærer økonomisk ansvar for den enkelte, slik at hver enkelt blir direkte stimulert til å økonomisere med ressursene og at produksjonen sikres en økonomisk basis.

Møtet vedtok enstemmig en resolusjon som detaljert utdypet bøndenes syn på eiendoms- og råderetten.

Vi ønsker Norges Bondelag hell og fremgang i denne kampen.

Amerikalinjen på rett kurs

Den norske Amerikalinje har sørget for at 1.600 aksjer i rederiet, tidligere på utenlandske hender, ble formidlet til NAL's ansatte. Det var stor rift etter aksjene, som måtte rasjoneres ut.

Vi gratulerer med tiltaket og håper mange vil følge eksemplet. At folk blir medeiere i den bedrift hvor de arbeider og at eiendom blir spredt til flest mulig, er en utvikling som bare har positive sider.

Nattlig audiens hos Quisling familjs räddning

Under denne overskrift bragte Göteborgsposten den 7. juni på første side et stort intervju med Elfi Levy, som forteller:

Hun og hennes mann er tyske jøder, som utvandret fra Tyskland til Norge i treveårene. I 1942 ble hennes mann og to sønner på 19 og 21 år arrestert av tyskerne, og hun fikk greie på at de skulle sendes til Tyskland en bestemt dag. Fru Levy tok da straks en telefon til Quisling på Slottet og ba om å få en samtale med ham på Gimle om kvelden. Det fikk hun, og i intervjuet heter det:

«Quisling satt tyst en stund. Sedan sade han: Ni kan vara lugn. Jag skall se till at Er man och Era båda söner inte förs till Tyskland.»

En kort stund betraktade han mig intensivt, och plötsligt log (smilte) han. Ni er en modig kvinna, sade han och nickade.

Midnattsaudiensen hos Vidkun Quisling var slut.

Redan dagen derpå fick hon veta at maken och sönerna hämtats ombord på fartyget (som skulle gå till Tyskland) strax före dets avgång och återförts till fängelset.»

Fru Levy sammen med en datter på 16 år flyktet like etter dette til Sverige. Med hjelp fra den svenske regjering kom mannen og sønnene etter ca. tre måneder senere.

Nye steder hvor «Folk og Land» er å få

Vær oppmerksom på at «Folk og Land» nå også kan fåes kjøpt i følgende kiosker og utsalgssteder:

Bergen: Olav Kyrres gt.
Ålesund: NSB busstasjon
Narvik: Kongens gt. 57
Tromsø: Stortorvet 4

Det er viktig at våre lesere gjør venner og kjente oppmerksom på hvor vår avis er å få kjøpt. Se listen over utsalgssteder i mars- og mainummeret.

Hvis man får kiosken til å henge «Folk og Land» opp på et godt synlig sted, er også det en meget god hjelp.

Nå har også «Ny Tid» oppdaget Sovjetunionens ROVFISKE I BARENTSHAVET

KAN DET FØRE TIL AVSKALLING AV REIDAR T. LARSEN?

SV-avisen «Ny Tid»s medarbeider Alf Reidar Jacobsen har fulgt med en norsk fiskebåt på fangst i Barentshavet. Underveis fikk han øynene opp for det mange av oss andre lenge har visst: At Sovjetunionen driver et samvittighetsløst rovfiske som kan komme til å utrydde den norsk-arktiske torskestammen.

Her er en del fakta: I 1974 sa Sovjetunionen opp den daværende torskeavtale og fisket frem til 1974 langt mer enn hva den tidligere kvote tillot. Satt under press på denne måten, gikk Norge med på å redusere sin egen kvote, samtidig som Sovjetunionens ble økt meget

betydelig. Begge land har lov å fiske 345.000 tonn torsk i år, og den norske trålerflåten på 60—70 båter er stort sett gått i havn fordi kvoten er oppbrukt. Sovjetunionen derimot har hele tiden fisket med rundt 200 båter og fortsetter med det. At kommuniststaten fisker minst dobbelt så meget som den har lov til, er meget forsiktig anslått. Hva som ifølge Jacobsen er særlig ille, er at de sovjetiske fiskerne bruker en adskillig mindre maskevidde enn det er tillatt og på den måten utrydder yngelen.

«Ny Tid»s medarbeider forsin langer nå at utenriksdepartementet skal manne seg opp til

en kraftig protest overfor Sovjetunionen, og det slutter vi oss helhjertet til.

En ting er vi spent på: Hvordan vil SV's parlamentariske leder, Reidar T. Larsen, reagere på denne reportasjen? Han har jo høyt og tydelig uttalt at ingen av hans meninger forandret seg ved overgangen fra NKP til SV, noe han grundig bekreftet i et foredrag nylig ved å hevde at det ikke fant sted noen religionsforfølgelse i Sovjetunionen. Hva vil han så si til «Ny Tid»s voldsomme angrep på hans åndelige fedreland? Er det duket for ny strid i SV?

Falk

Reformpartiets Kristoffer Almås liker å slå under beltestedet

STEMPLER ALP SOM SAMLESTED FOR «GAMMELNAZISTER»

Advokat Kristoffer Almås, formann i det nærmest ikke-eksisterende Reformpartiet, kjenner ingen grenser når det gjelder å sverte sitt gamle parti ALP. Særlig er det ett — for oss gammelkjent — argument om stadig går igjen. I et intervju med «Dag og Tid» 20. juli sier han: «Det er ei ålmenn kjent sak i politiske krinsar at ALP i dag har eit monaleg nazistisk innslag. Då partiet vart skipa vil eg tru at 90—95 % av medlemmene var demokratar.

Men etterkvart som avskallinga har skjedd, har gammalnazistane fått meir å seie i partiet.»

Og litt senere:

«Ein av Quislings nære medarbeidarar kom personleg til meg og ba meg kome attende. Det ønskte eg sjølsagt ikkje, som den demokraten eg er.»

Jo, jo. Det er mye til demokrat som mener det er «udemokratisk» at en og annen NS-kvinne og -mann engasjerer seg

i et fullt lovlig norsk parti, 25—30 år etter at de har sonet de straffer samfunnet så generøst lot regne over dem. Hvis man på død og liv vil bringe demokratiet i vanry, så har Almås et sikkert grep på metoden.

Almås hevder ellers at hans Reformparti har tilslutning fra bortimot 1,5 % av velgerflokkene. Det forteller også adskillig om hans politiske gangsyn, all den stund partiet hittil har oppnådd en toppnotering på hele 0,1 % på gallupen.

Får bare svenskene høre Arne Falcks Hamsun-program?

I billedbladet «NÅ» sender Reidar J. Hellesylt en bønn til NRK:

Herr redaktør.

Onsdag 4/2-76 sendte svensk radio et radioprogram av forfatteren Arne Falck.

Det handlet om Knut Hamsun og hans opphold på psykiatrisk sykehus etter krigen, og tar opp spørsmålet om rettspsykiatri generelt.

I programmet ble Marie, Hamsuns kone, lest av Brett Borgen. Dette program som ble refusert av NRK, fant Sveriges radio så interessant at de ikke bare sendte det på tradisjonelt vis, men tok det også opp i reprise, det ble nemlig sendt første gang søndag 1/2-76.

Et spørsmål til NRK, om noen der kunne gi et skikkelig

svar på hvorfor vi i Norge ikke får høre dette glimrende og ikke minst interessante program: Hvordan kan man refusere et program om Hamsun som NRK må vite ville interessere svært mange her i Norge, og som er så dyktig laget at svensk radio sender det ikke mindre enn to ganger i løpet av tre dager? Og som er så glimrende at man blir sittende helt oppslukt og grepet av det som blir opplest og fremført i en hel time?

Det er ikke ofte, utenom underholdningsprogrammer kanskje, at man sitter årvåken og lytter i en time til et program i radio, ihvertfall ikke for underteignede.

Til slutt en bønn til dere på Marienlyst: Send dette programmet, om ikke mer enn én gang, det er svært mange som gjerne vil høre det, etter at man etterhvert får rede på at et av de beste

programmer som er laget om Hamsun er blitt sendt to ganger i svensk radio.

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag og torsdag kl. 11-14, onsdag kl. 18-21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 1 64 50 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0,60 pr. spaltemillimeter
Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo